

Merel Rutgers

Het begin van de ontmoeting met dit Mooiste Gezicht van Zutphen start met een ritje op de duofiets, waarmee ze menig “kwetsbare oudere” rondrijdt. Ze voegt er gelijk aan toe dat ze een hekel heeft aan die term. Een betere is lastig te vinden, omdat ouder worden soms als een rouw proces kan voelen om meerdere redenen. Hoofd en lijf dat anders werkt of naasten die wegvallen, waardoor een gevoel van eenzaamheid ontstaat.

De dame die ik mag interviewen en portretteren is geboren en getogen in Warnsveld, waar ze opgroeide met haar moeder en haar broer. Toen ze ging studeren vertrok ze naar Arnhem om daar de theateropleiding te gaan doen, waarna ze ook nog in Utrecht ging studeren. Aanvankelijk kwam ze een jaar geleden terug voor de liefde ,maar inmiddels is ze ook echt verliefd geworden op Zutphen.

Van kleins af aan wist ze al wel dat ze iets met theater wilde gaan doen. Ze vertelt hoe ze vaak hele voorstellingen voor de buurt organiseerde, waarbij de carport een perfect toneel met coulissen was voor circus, musicals en andere acts. Of hoe ze op elk verjaardagsfeest in de foto's van haar moeder hele voordrachten voor alle visite hield, soms tot vervelens toe.

Toen ze na haar opleiding een poos aan de gang was als actrice, merkte ze dat er ook iets miste. Achter het podium, langs de zijlijn of achter de camera bleek een veel fijnere rol voor haar. Dat is deels omdat ze veel te eigenwijs is om altijd precies te doen wat een rol van je vraagt, maar nog meer omdat ze met theater het onzichtbare zichtbaar wilt maken. Dat wat we liever niet zeggen bespreekbaar maken en zo een ingang vinden tot mensen en hun verhalen. En zo is ze de opleiding tot docerend theatermaker gaan volgen bij de HKU.

Zo ontstond het idee dat ze kunst wilde gaan inzetten om belangrijke dingen of gebeurtenissen beter te begrijpen en waarbij je ook mensen verbindt. In haar geval gaat het dan vooral om de kracht van verhalen vertellen die gehoord moeten worden rondom het thema vergankelijkheid. En zo gaat ze met ouderen op stap, maakt een viertal fietstochten waarin ze het bestaan viert door samen met iemand een reis door zijn of haar leven te maken. Stil wordt gestaan bij de vragen, waar kom je vandaan en waar ga je heen? Dat traject eindigt met een feestelijke afsluiting en een uniek kunst-kado. Een verhaal voor en over de ander, maar dan getheatraliseerd. De deelnemer krijgt een verhaal waarin hij of zij de hoofdrol speelt. Behalve dat het troostend werkt, is het mooi dat het hele traject een vraag of verlangen inzichtelijk maakt. Inzichten die vaak ook wezenlijk zijn voor de verzorgenden om te weten in de zorg die ze aan diegene bieden.

Een belangrijke persoonlijke ervaring in haar eigen leven was de dementie die bij haar opa en oma ontstond, waarbij ze zag dat ze langzaam leken te verdwijnen in de omgeving. Na een leven lang dingen meemaken, lachen en huilen verdient dat leven een ander einde, waarbij het nog steeds gevierd mag worden, zo was en is haar overtuiging.

Deze trajecten kan ze nu doen in opdracht van het Odensehuis met een subsidie die ze daarvoor van een fonds kreeg. Tegelijk is ze op zoek naar nieuwe fondsen om dit mogelijk te blijven maken. Los

daarvan kunnen mensen overigens ook zelf een traject inkopen.

Terwijl dit traject loopt, denkt ze samen met een andere theatermaker (Noa Pylyser) ook al na over nog een ander initiatief. Beiden zijn sinds een tijdje weer terug in Zutphen en kwamen er achter dat “touwtjes” uit voordeuren steeds minder te zien zijn. Daarom gaan de twee theatermakers opzoek naar verborgen verhalen in Zutphen en willen geheimen onthullen die zich nu nog achter voordeuren verschuilen. Het doel van hun nieuwe project is het creëren van meer verbinding in Zutphen en bewoners elkaar een kijkje achter de voordeur gunnen.

Een fietstochtje met de duofiets en een inspirerend verhaal over het zichtbaar maken van bepaalde ouderen rijker, stel ik haar graag aan je voor. De naam van deze vragendrager is Merel Rutgers !